

Periòdic il·lustrat que sortirà, almenys, dues vegades al mes. - Preu: 20 cèntims.

Normalitat — Concòrdia — Superàvit — Responsabilitats — Barrila, etc. - etc.

EL DESPERTADOR dirigint-se al «Deber», «Traïció» y otras hierbas:
—Alto, senyors! No n'hi ha per tant! No s'espantin, que d'ara endavant tocarem amb sordina... però amb molts**²**bemols!...

CONCRETANT

Lema: MOLTO MODERATO

ELS intolerants catòlics de la ciutat, acostumen sempre a veure més enllà del que la vista percep.—No han tingut temps d'esperar la sortida pròxima del nostre periòdic i arremeten tot seguit amb els epítets a què ens tenen habituats: volterians, ateus, sacrílegs... etc., etc.

Estem en un país on es guanyen fàcilment aquests epítets—més fàcil és guanyar-se'ls que pairar-se'n—i valgui la vulgaritat. I és el cas que tot i admetent que la nostra intenció hagués estat, escriure aquell article tal com estava (cosa que s'aclareix ja en altre lloc) no existiria per part nostra la «negació de la presència real de Jesucrist a l'Eucaristia» que ens atribueixen gratuïtament els periòdics reaccionaris, sinó en tot cas una irreverència o una grolleria que hauria estat reparada.

Concretant, no existeix, doncs, res d'això; i ara permeteu-nos catòlics i no catòlics (que de tot hi ha i resulta pueril volguer-ho negar en els temps que correm) que ens expliquem nosaltres.

Primer de tot, els tenim de dir, que sempre s'ha vist que són responsables dels articles llurs autors, i, per tant, no ens podem creure que una persona que tingui caritat cristiana, pretingui fer pagar els plats trencats a un innocent—que es guanya la vida i la dels seus amb la impremta—iniciant un boycott indigne, que per altra part no ha de donar cap resultat, i els hauria d'avergonyar.

Segonament, que com esperàvem des del primer dia aquest moment—diem-ne de ruptura, perquè ja ens coneixem i sabem que la nostra campanya no pot agradar a la seva política de conveniències—vàrem decidir no establir el canvi amb aquells dos periodiquets. Per tant és una inexactitud com una casa la de «El Deber» pretenint donar un cop de galeria, al retirar un canvi que no li hem donat lloc a establir, perquè no ens interessa.

Tercer i últim, que lamentem el fet, perquè els ha servit de pretext, puix que tot això que ens diuen és la contestació—natural i per sistema indirecte del que en són mestres—a la campanya que hem iniciat de desenmascarament de certes personalitats locals i provincials de la passada dictadura. Bé està per a nosaltres la Religió i la seva Església, la seva doctrina i els seus dogmes, res no podrà, però, privar-nos d'escatir les actuacions polítiques i públiques dels seus homes, sense ficar-nos en la vida privada de ningú.

El Govern ens diu que ha restablert la llibertat d'expressió i volem fer-ne ús, amb el dret que tenim (suposem que som ciutadans com qualsevol altre) de defensar-nos dels atacs que per certs clergues (de totes dignitats i categories) es dirigeixen a la nostra catalanitat i la nostra idea política (vegi's la pastoral última del Bisbe de Girona, blasmant el republicanisme d'una manera dissimulada que farà eternir més d'una «beata») éssent aquest el nostre gran pecat. Això és, la defensa pròpia permesa per la doctrina catòlica.

Necessitant l'espai per altres qüestions, demostrant-ho el fet que en cada edició ens en falta, ens veiem precisats a fer-los-hi avinent que donem per clos aquest «affaire» renunciant amb el bonic negoci que se'ns presenta en perspectiva, amb l'augment de tiratge que es faria

necessari si els volguéssim donar audiència. Els agraim la «réclame» que ens han proporcionat i estiguin segurs que els tindrem presents a l'hora de repartir beneficis o bé els hi enviarem un ticket al sopar que tenim projectat, per a celebrar l'any nou, que s'apropà.

Com que aquest «intermezzo» és per a fer barrila, recomanem la til·la, apropiada per a les excitacions nervioses, que a certa edat són perilloses.

LA REDACCIÓ

La lluna, la premsa, les modistes i altra vegada la lluna

Tenim de convenir que si tots els homes tinguéssim la virtut d'ésser sincers, aquesta vall de llàgrimes es convertiria en un vertader paradís, com per obra i gràcia d'un dolç encantament.

Per el que de mi depèn, procuro córrer sempre amb el cor a la mà, és clar que tancat curiosament dintre d'una capseta de bombons, amb la sola finalitat de no embrutir-lo de xocolata als matins quan esmorzo, o d'evitar que em caigués un jorn a dintre d'un plat d'all-i-oli, que em plau més que la xocolata amb melindros.

Doncs, si tinc de parlar-vos amb franquesa, quan el dissabte passat me'n anava a *retiro*, portant com a darreres impresions la lectura d'aquells solts que «Deber» i «Tradicció» dedicaven al nostre volgut DESPERTADOR, caminava pres d'una pena profunda, i sense poder evitar-ho, em queien unes llàgrimes com siurons de grosses, restaven arran de les parpelles un segon, com sospeses i fredes, silencioses, tremoloses com llumenetes de foc d'artifici, s'escorrien cara avall, penyorant el dolor que sentia en el més fons de l'ànima.—*Tan grossa... l'hem feta?... Som tan i tan dolents com diuen?*—em preguntava amb un dubte que em cremava les entranyes... I em venien ganes d'agenollar-me i demanar perdó al primer que passés, a les canals de les cases, als guarda-rodes dels cantons, a les antenes de la radio; volia posar-me jo mateix una pena, ficar-me vestit a dintre de l'abeurador de la Font de l'Àngel i passar-hi la nit sencera, i al matí cridar com un foll, tirant esquitxos enlaire:—*Fugiul! No us apropau! Sóc un Despertador! He pecat sense pensar-m'hol... Alal... Alal...*

Vaig reposar-me; un sideral, uns dolços a casa d'En Sureda, un cigarret fumat amb tota la geometria, batent el record d'espivals, rodones i filigranes de *Las mil y una noche*, i trobant platxeri amb aquell airet fresc de les onze quarts de tres de matinada, vaig allargassar-me en un banc de Plaça, abstret, amb la vista de cara a l'infinit, amanyagat per la mirada benèvola de

mils i milions d'estels. La lluna eixia mandrosa de darrera un núvol estrafet, una mena d'aligot estrany penjat amb agulles cel enllà, una lluna esgrogueïda, malalta; jo la vaig seguir fixament, i contemplant-la sentia com un benestar tot jo, talment la sensació d'un bes llarg, apretat, d'una boca amiga. De sobte va semblar-me que aquella cara grossa, de galtes rodones i fines, que aquella seva cara que té, tant de lluna, s'anima i somrèia.—*Quí sap que veu ara?*—em demanava.—*De què pot riure? Pot ésser bosc endins...*

Encara és l'hora que no he pogut entendre perquè rèia la lluna; va callar-s'ho, i pausadament feu via cel enllà, fins a caure darrera les muntanyes.

Si els homes («Tradicció», «Deber» y otras hierbas) que per la seva posició enlairada s'assemblen amb la lluna, sabessin fer com ella, que al veure ço que molts no podem veure s'ho calla, no haurien portat l'enrenou que han portat a tot el poble. Ells s'hi veuen més que molts; *Déu els hi conservi la vista*, millor dit, els hi augmenti, perquè encara són curts de *pupila*; no és pas a só de limbals que s'agafen les llebres; els Despertadors som gent civilitzada i prou raonable per atendre a qui raonablement també se'ns dirigeixi, Tal volta un avís hauria estat millor que tanta *mandanga*. A casa en diem *mandanga* de tot això que han fet. Eren molts i molts que no se n'havien adonat, i ara tothom ho ha llegit; ho proven els 37 números que s'han venut del diumenge al dilluns, esgotant per complert l'edició.

Res... Tots mirem massa a terra. Tindríem de mirar quelcom la lluna i apendre-hi.

I veus aquí com amb aquestes reflexions vaig asserenar-me, vaig anar-me'n a casa amb un aire del tot marcial, i xiulant la *Cirila*.—*Res,*—vaig dir-me—el dia 13 surt de nou EL DESPERTADOR; el dia 13 és Santa Llúcia; *olé!* per les modistes; pobretes! I com les hauran espantades, tan bufones que són! *Res,* no hi ha que fer-ne cas, simpàtiques; i ara, ves si podríem consentir que per culpa nostra us condemnèssiu! Com podríem volguer per vosaltres un mal tan grandíols? No, filletes, no! Veritat que no ho havieu vist això tan gros que diu que hem fet? I què

tenfeu d'haver vist! Sou més bones, més innocentes i menys malicioses, i així és com s'ha d'ésser. Ves, ves perquè tenen de dir-ho allò de l'impressor; pobre Pere! Pot ésser es creuen que és un teòleg o un filòsof, i pretenen posar amb quarentena els seus sentiments religiosos.

Res, llegidores; amics com abans. No man-

caran Despertadors a la vostra festa d'avui, ni una informació ben detallada de la mateixa.

Si un jorn vàrem relliscar, tal dia farà un any. Malament aniria que quan un hom cau no podés redreçar se; tots seríem a terra.

La lluna, filles, la lluna.

PERIQUET BONIC I MACO

Visqui l'esport!... per cridar i discutir

Fa dies, setmanes i mesos (i potser passaran anys i segles!) que els joves de «Palestra» estan esperant una resposta esperançadora a llur petició al nostre magnífic Ajuntament (ai! Excel·lentíssim) respecte a la necessitat de construir una piscina, que serveixi per a banyar-se, nedar i fer exercici i salut.

Tanmateix és pecar d'una bona fe molt gran i posar un marge de confiança molt regent amb l'Ajuntament al creure's els sol·licitants, que una qüestió d'higiene, de cultura física i d'airejar una mica l'ambient pesant i endarrerit que respirem els olotins, preocuparia als nostres estimadíssims i *pacífics* regidors...

exceptuant quan se'n diuen de grosses. Ací, l'any 1930, sols consta en el calendari; en realitat vivim al 1930, abans de Jesucrist. Que una piscina seria convenient a Olot, és difícil oposar-hi arguments en contra. No pot agradar als qui els interessa que el poble visqui malalt i brut i covard; ni als que es creuen que és pecat banyar-se, ni als ignorants, que l'aigua els ha fet sempre por, perquè no han tingut encara ni una sola vegada la curiositat de submergir-s'hi.

En els nostres temps de netedat, d'aire i de llum, no manquen els individus gairexosos i que despedeixen olores desagradables, ni senyores de les que quan ensenyen una cambra de bany, com si fos una curio-

sitat de luxe, insinuen als visitants que «gràcies a Déu eucara no l'han necessitada mai», ni llibres en les nostres «escuelas nacionales» que recomanen en versos graciosos «debes lavarte los pies, cada dos meses o tres»; ni persones (?)

que el color natural de la seva pell n'ha desertat per sempre. Oh, si hi hagués concursos improvisats de peus nets!

Tampoc manquen els eterns discutidors de futbol, que van a esgargamellar-se en el camp, en el cafè, a la barberia i a tot arreu, parlant i discutint d'esport, i no saben que, més que parlar d'esport, els caldria fer-ne en defensa de la salut i que

els moviments rítmics i racionals en el cos humà (foot-ball, hipisme, natació, excursionisme, ciclisme, boxa, etc.) li són tan necessaris per viure bé i fer anys com el menjar i el respirar. Però com que això ningú no els ho ha ensenyat encara, ho ignoren. No obstant i això, cap, ni un sol dels esports, ni el mateix futbol, que és gairebé l'únic que els fa agafar afeccions i els fa discutir amb passió, els ha captivat per practicar-lo. I és que estem en un país que tot és purpurina i dessota cartró, fins els aficionats a l'esport. Mentrestant, encara no sabem com pensen els nostres regidors respecte a la «Piscina».

FORWARD

Informacions detectivesques

L'amiga formosa

—Però no sigui així, reina! Jo li demano de tot cor que vulgui perdonar-me. Mai podrà dir-me cedacer, per haver-me trobat infraganti complint missions enlairades. Veritat que em perdona? M'agenollaré als seus peus, si vol.

—I ara! Deixis de ximpleries. Pobre de vostè!

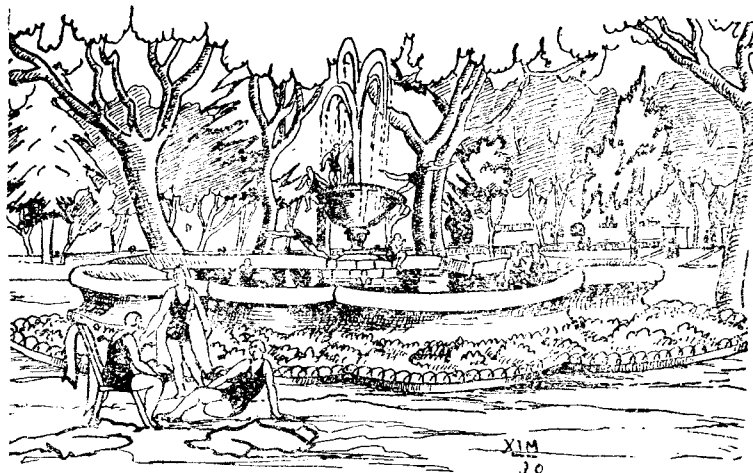
Jo ja tenia un genoll al bordillo de l'acera i anava a ficar l'altra dintre d'un viot, residu de l'«Himne de Riego», que els de dalt ens havien tocat tot el sant dia.

—Miri'm, li prego; no em regategi la llum d'aquests seus ulls, única que m'hi illumina sense marcar el comp-

tador; obsequi'm amb mitja dotzena de quilovats visuals. Riu?... De veritat?...

La bona amiga, a qui tenia tan enfadada, feu un esforç per dissimular aquella rialla indiscreta; va intentar un posat de cara serio; mig-cloqué els ulls; va mossegarse els llavis amb molta gràcia, i com si volgués acomiadar-se, enfonçà el seu caparró en la pell de conill de l'abric.

—A si?... Així estem?—I apropant-me fins a parlar-li ran de l'orella, flairant aquell perfum d'*Heliotropo* que eixia d'entre els rissos de la seva cabellera negra, vaig

No cal que s'escarrassin els joves de «Palestra» demanant que es construïxi la Piscina, tinguent com tenim aquesta magnífica banyera.

dir-li mesurant els mots, baix:—Jo li prometo publicar el que ha passat entre nosaltres, sense deixar ni un punt, ni una coma, amb nom i cognoms; vull fer-li fer el ridícul. I ara! Què s'ha cregut?

Les meves paraules foren un cop d'efecte, talment com un lladruc de «Traició».

—I gosaria?... No, no ho faci!... Ai el meu pare i la mare i l'avi!... Quin escàndol, Senyor!... Antipàtic!!! Oh, quina ràbia li tinc!...

—Mosseguí'm, finura, mosseguí'm.—Els papers s'havien canviat; ara era ella que picava de peus.—I no balli, dona, no balli; guardi el delit per dissabte al Teatre.

—No hauria dit mai que fos així. Si no n'estic d'enfadada! Era tot de per riure.

—Ara excuses?—Jo feia l'home; era amo absolut de la situació.—Li prometo que no diré res del que he vist, però... M'ajudarà?

—Sí, sí; tot el que vulgui.

—A veure la cara; així. Miri'm més. Què n'és de bonica! Ditxós de l'home que vostè estimi.

Una mirada llarga, moments de contemplació dolços, sublimes, seguits de la firma de l'armistici. Pocs moments després, com dos bons amiguets que érem, caminàvem apretats l'un amb l'altre (aquí demano perdó al «Deber» si és que això també és pecat), carrer de Sant Rafel avall. En la casa Serradell tocaven la radio, un Crosley magnífic. (Anunci gratuït a l'amic).

—Quin vals més preciós, veritat?—vaig dir jo.

—A mi em pla aquell de *Las tres de la madrugada*.

—A mi també, molt. Figuri's, és una hora que sempre em toca al carrer. El que és *Las tres de la madrugada* és una hora esplèndida.

—Veus, aquí és el taller de la Farges.

—Esperi; deixi'm anotar la direcció.—Trec llapis i paper, i apunto.—I el de l'Aubert?

—Aquest és al carrer de Fontanella; ja li ensenyaré.

—Escolti; no em tracti de vostè. Siguem amics de veritat. Jo també et diré tu. Vols?

—No sabré dir-t'ho.

—Sí, dona; tot és acostumar-s'hi. I el de la Puigdemont?

—Puigdemont? Al carrer de Sant Ferriol.

—Escolta. Els altres anota'ls en un paper.

—Els vols tots?

—Sí, tots. Les modistes sou preciosíssimes. Tu m'acompanyaràs, veritat?

—Sí, però no em comprometis. Jo et buscaré ocasió perquè ho puguis veure tot, d'amagat, saps?

—Veus, dona com seràs el meu Angel de la Guarda? No em deixis mai de la teva mà, no fos cas que tornéssim a caure.

—Que vas caure?

—Sí, dona. No vares llegir «El Deber»?

La bona amiga va somriure i amb molta ironia digué:

—I ara! Per qui m'has pres?

—No el llegeixis mai! Se't marciria aquesta teva bellesa, que m'accelera el tric-trac del cor. No sé com hi ha impressor que el vulgui compondre, tan injust que és. No recordes la campanya que va fer a les *filles de Maria*? No n'ets tu?

—Ai no, maco... Que et sap greu?

—A mi, *plim*, saps? Per mi la Raquel.

—Però, això que dius de l'impressor no es pot pas dir; és fer mal això.

—Sí que es pot dir. Bé ho diuen ells, i poc va sentir cap escrúpol l'impressor en posar-ho amb lletres de motllo.

—Com que són del mateix ofici, saps?

—Ara ho has dit, noia. Ets bonica i llesta. Acabaré estimant-te jo; em seràs una bona ajuda. De moment et

compromets a ajudar-me per a parlar de les modistes dels nostres cosidors.

—Sí, lladre.

—Això de lladre no m'ho diguis, vida. Els que *lladren* són ells.

—Sí, doncs, t'ajudaré. I dissabte, al ball del Teatre.

—Ballarem tots dos?

—Sí.

—Tots?

—Tots, tots, tots. I ara me'n vaig, que tinc tard, i a casa...

—Oh! Quina informació més interessant en sortirà de la nostra societat anònima! Ho titularem: «Els cosidors d'Olot. Santa Llúcia».

—Ai no! Què lleig.

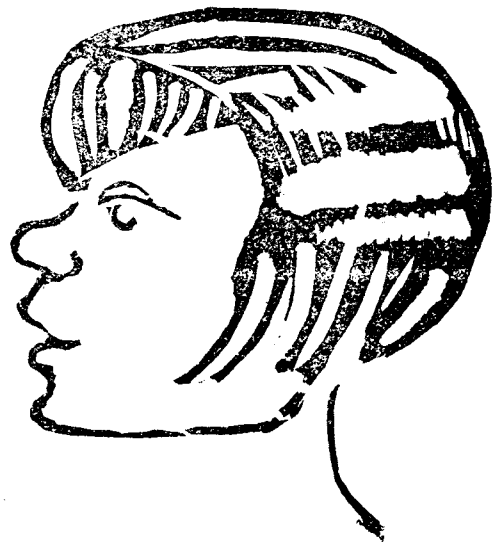
—Ja buscarem un nom que hi vagi, entre els dos. Adéu; la mà... Així... Ai!... Més!...

—Que ets pesat!

—Una mica més .. Així, dona!

Un somriure, una encaixada, un sospir... i una dona d'Olot que s'allunya amb un aire arxi-piramidal...

SIR HALL PORRU

Veus ací una gentil damisella, l'altura de quines línies fa que ens quedem embadalits més d'una vegada tot mirant-la.

LA BELLESA

Ah quin gran do de Déu és la bellesa!
Sobre l'or has de dar-li senyoria,
que ell de bellesa no te'n donaria,
però amb ella assoleixes la riquesa.
Església, noia o vaca, si és malmesa
de lletjor, la mirada se'n desvia:
Déu mateix, que és un pou de saviesa
volgué bella sa Mare en fer-ne tria.
Cap porta a la bellesa no és tancada;
i tots li fan ulls dolços, i li espera
d'ésser, abans que no pequi, perdonada.
Amic, mira els gatins i considera:
hom cria els que fan goig a la mirada,
qui ha sortit lleig, se'n va a la claveguera.

C. G. BELLÍ

Trad. del dialecte romanesc
JOSEP CARNER

(Del «D'Ací i d'Allà».)

BORSA DE BELLESA

Granadines Villegas, emissió gran	96'35 %
Granadines Villegas, emissió petita	99 »
Carbones vegetales Lola»	97 »
Cinematogràfics Postín, «Pilar»	96 »
Mines de Sara	98 »
Perfumes Mónica	100 »
Catalina & Elvira Soc. Reunida	100 »
Taruta Film	97'05 »
La Simpática-xarleston Pilarin	100 »
La Productora de Calzados «Lola»	97'95 »
Ciments Roca-Conxa	98'05 »
Pit-aluga Films «Enriqueta»	105 »
Hierros & Aceros «Kimeta»	100 »
Hierros & Aceros «Mary»	101 »
Llombillos i foie-gras «Anthony-Eta»	99 »
Sweters & Pullovers «Eudald-Inna»	105 »
Ferradures D'Ascalç	100 »
Tabacos de Filipinas	105 »
Companyia Telefònica, Sèrie C-oncol	100 »
Companyia Telefònica, Sèrie K-atty	99'50 »
Companyia Telefònica, Sèrie A-ngelina	96 »
La permanent Glòria, S. A.	104 »
La permanent Carmina, S. en C.	101 »
Asfalts i Paviments Masoliver	97 »
Constructora de Cajas Pilar	100 »
Constructora de Cajas «Mary»	99'25 »
Frr. Carr. a grans pendants de Batet, Línia Montserrat	101 »
Frr. Carr. a grans pendants de Linea Altura	99 »
Mont Salva H, Sèrie Man-L. T.	104 »
Mont Salva H, Sèrie Mary D.	101 »
Forges i Falç (Oliver)	99 »
Eterns somriures «Lolita»	102 »
The Geisha	100'35 »
Coca-teries Paquita	100'20 »
Confecciones Aurèlia	108 »
Confecciones Rita	101 »
Sociedad lechera marca «Carmeta»	107 »
Cajas de piel de Toro-nell Anita	107 »
Loza de Porcelana S. A. «Rosau»	100 »
Empresas «Cinaes» Serie C-onchita	99 »
Cacaos i Chocolates Palm-ya	100 »
Chapeau chic - Margara	100 »
Terrisseria fina «Florinda»	98 »
Re poblacions forestals Verges	102 »
Aplicacions elèctriques «Simon»	98 »
Miradas serenas «Armengol»	100 »
Peluquerias «Ramona»	104 »
Explosivos «Massó»	105 »
Societat telegràfica (3 sèries)	293'75 »
Escultòrica Soy	100 »
Manantials de S. Roc «Josefina»	101 »
Lecheria «El Buen Vino» emissió «Guideta»	99'50 »
«Panaderías reunidas» marca Dolores	105 »
Companyia B. O. E. R. A. «Carmelita»	104 »

Comentari a la Borsa

Advertim a les simpàtiques posseïdores dels valors damunt cotitzats, que si la seva publicació els és poc

agradosa (tota vegada que no tenim intenció de molestar a ningú i menys a les belleses de la nostra ciutat, per les quals ens desfem) es serveixin escriure a la Redacció, a nom de «Mr. Dollar», sol·licitant l'exclusió, que serà atesa immediatament.

Com es pot veure, en aquesta quinzena han aparegut 5 nous valors, que han estat vertaderes revelacions, obtinguent cotitzacions ben remarcables. Es tracta de papers sòlids i de confiança, que no dubtem pujaran molt més encara.

En aquesta quinzena hi ha hagut una calma enervant, perquè tothom està pendent del gran esdeveniment d'aquesta nit. Sabem de cert que se'n parlarà, i encara que ja circulen alguns noms com a probables candidates per Reina i Cort d'Amor, preferim deixar-ho pel número vinent, en el que hi dedicarem molt d'espai.

MR. DOLLAR

Cultura Física

QUINZENA FUTBOLERA

Com deia en el número anterior, prevíem que l'Olot perdria amb el Figueres, tota vegada que els jugadors s'encantarien davant d'alguna figuerenca; i no n'hi havia per menys, recristina! I quines nenes, Déu meu! Eren capaces de fer-vos pujar... els colors a les galtes i abaixar els ulls.

Amb tot i que varen perdre per tres a zero, segons el redactor de l'«Acció», es mereixien el de l'honor; ara que a nosaltres ens consta que hi va haver qui el va fer, encara que no sabem a quina porta.

De totes maneres sabem que els olotins retornaren més que satisfets de l'anada.

Diumenge passat vingué el Montgrí F. C., al qual el passàrem per la mola amb aquella elegància i distinció (Això de l'elegància i distinció al mig d'aquella fangalera, sembla que no lliga gaire, o sinó pregunteu-ho a En Puig) pròpies dels olotins, que sembla que volen patentar el resultat de 5 a 1.

Demà ve el Bisbal F. C.; nosaltres prometem un *xato* als nostres jugadors si logren obtenir el mateix resultat; i si no estan prou contents, hi afegirem un *pitillo* d'aleació Camel-Pak-etilla.

REPORTER

Espectacles

Haurem d'entretenir-nos comentant les sessions del Teatre, doncs, a l'Ideal fa una temporada que sembla com si l'empresari l'hagi deixat de banda, i que, com a càstic als espectadors per la seva asfdua concurrència, els condemni a no poder veure res mitjanament passador.

De les pel·lícules projectades aquests dies, sobresalten Schorazade, El Lobo de Wall Stret i El Cameraman De la primera, cal remarcar els interiors, principalment el banquet, en que es celebrà a l'arribada de l'enviat de les estrelles i que te per final un número de dances molt ben combinades. En quant a la segona, el treball de Bancroff és realment extraordinari; avui el nom d'aquest actor, com el de Clive Brook, és garantia suficient per atraure al públic. Buster Keaton, en el Cameraman ens proporciona motiu suficient per esclatar la riassa, éssent aquest film força millor que les repeses que li hem vist fa poc.

Bastant satisfet sortí el públic els dies 2 i 3, amb l'espectacle Sevilla, doncs sense ésser res d'extraordinari, tenia la virtut de distreure, suplint la qualitat per la quantitat de números interpretats amb molta voluntat.

El passat dissabte, dia 6, la companyia d'En Lluís Calvo, s'apunat un gran èxit. En totes dues obres el públic, que omplena completament el teatre, demostrà la seva satisfacció amb forts aplaudiments. Dnrant el primer entreacte el tenor Emili Vendrell, cantà algunes cançons, que foren molt ben rebudes, obligant-lo a sortir varies vegades al prosceni.

P. E. PET

Trucades del «DESPERTADOR»

La Festa d'avui:—Ja ha arribat la vostra festa!! simpàtiques Llucietes d'aquesta ciutat tan digna, tan respectuosa, tan llibèrrima, i en la que els homes siguin del color que siguin, i de la gerarquia que es vulgui, sempre van fent la seva via, i no es fiquen, per tant, mai, però mai, a les cases dels altres a tafanejar, a escurmflejar i a enterar-se de les idees que puguin tenir fulano i sutano. ¡¡Visca la llibertat!!

Però, tan mateix, això ja pren un altre caire, dut pot ésser, per la picada d'un randell insignificant, que ens ha fet anar de bòlit uns quants moments.

El que ens interessa a nosaltres, doncs, és parlar de festa, de brugit, de gatzara... de *luz, color y alegría*.

Si serà lluïda, aquesta festa?..

Només cal donar una ullada per aquests carrers tan estrets de casa nostra, per a veure que ja no hi cabeu de contentes, amb aquell neguit tan vostre, intrigades per a veure qui s'emportarà el títol de la *Reina de la Belleza*.

Si serà animada, aquesta festa? ..

Mireu l'exposició que hi ha a la Casa Andorrà, dels obsequis que han fet gala moltes botigues d'aquesta, i quedareu plenament convençudes que l'èxit serà espatarrant.

Nosaltres no hi podem faltar primer, perquè és el punt primordial d'aquesta redacció a l'interessar-se per les belleses que s'elegiran i, no cal dir, que repercutirà a la nostra «Borsa»; segón, per a observar; i tercer per a tafanejar.

Diem tafanejar, hi ho sostenim amb tota la barra, perquè no hi podem fer més... és la nostra flaca... i hi hem nascut...

Veieu? ara mateix ens enterem que una noia, i per cert, molt bonica, al sapiguer que totes les llotjes del Teatre estaven adquirides, s'ha posat a plorar *com una Magdalena*. Després, també sabem que una formosa nena de la *localitat*, com és molt natural, portarà un vestit negre, sense màneges... que una altra, aspirant al títol, portarà uns guants, llargs, molt llargs... i que totes les nenes balladores i no balladores, portaran el bó i millor que tenen als calaixos de casa seva.

En vista d'aquest extraordinari, ens permetem recomanar-vos que quant treieu els vestits i tot el que sigui, a airejar, almenys ho feu amb un dia d'anticipació, perquè no facin *olor* de neftalina, cosa molt natural, si es té en compte que només es fan servir aquestes prendes amb dies de rigurosa solemnitat.

Per altra part, no cal dir, que per l'elecció de la *Reina* i de la *Cort d'Amor*, quasi es pot assegurar que no hi haurà trampa; doncs, tenim entès que el Jurat serà competentíssim amb la matèria.

En el cas que es presentessin algunes dificultats d'aquelles tan difícils, fins hi haurà un arquitecte...

Amb això, donzelles olotines que teniu la sort de posseir aquestes línies tan precises, aquestes curves tan ben trobades i aquestes carones de pa de pessic, no dubtem gens ni mica que, durant aquests dies, haureu fet molta gimnàsia per a poder fer caure d'espatlles al Jurat.

A reveure, doncs, fins aquesta nit al Teatre.

● Aquells dos consellers, que ells mateixos es venten d'ésser els *galls municipals*, ara, tot donant-se el bec

amicament, han fet un ou; un ou cloc de pollastre, preu 10.000 pessetes, del que n'han fet ofrena als Pares Escolapis.

Protestem dels pollastres, de l'ou, de les 10.000 de l'ala, regal que paga massa car el poble, i que ja seria hora de que es dones vergonya al veure que tan sovint li amaguen l'ou.

● La Comissió de festes del «Casal Català» ens ha enviat un atent B. L. M. preguntant-nos que fem constar que no tenen res a veure amb aquell article que aludia certes senyoretetes de la nostra ciutat.

Efectivament, ens plau fer constar—en honor a la veritat—que aquella Comissió n'és completament aliena.

● El ball del dilluns a la nit celebrat en el Centre Obrer fou d'allò més animat, abundant-hi les nenes boniques.

● Felicitem a la Junta i Comissió de «Indústria y Comercio» per l'excel·lent organització de la festa dedicada a les «Llucietes».

Probablement, alguns d'aquets senyors, per arrodonir la festa, hi assistiran amb «smoking» i coll de «pajarito».

NOTICIARI FOX

ACLARIMENT

La omisió d'un sol mot ha desfigurat el sentit d'un parèntesi, en l'article frontal del nostre número anterior.

Per quant la nostra intenció no ha estat ferir els sentiments religiosos (sentiments que ostentem tots) de la generalitat i en tot cas referir-nos a la fragilitat humana, o si voleu als judes que disortadament pul'lulen en totes les religions, en tots els estaments, en una paraula, arreu del món, no ens dol de fer-ho constar perquè el contrari seria anar contra nosaltres mateixos.

 Casa SINGER—Falten aprenentes per a brodar

Dilluns passat una comissió de republicans de la ciutat, per cert ben nombrosa, posà un ram de flors a la tomba de l'il·lustre republicà, don Joan Deu i Ros, amb motiu de l'onzé aniversari de la seva mort.

● En el número vinent prometem publicar les caricatures de les senyoretetes que resultin elegides *Reina* i de la *Cor d'Amor*.

● Ha estat molt ben rebut i comentat favorablement, l'article aparegut a «Acció Ciutadana» signat pel seu redactor «Salbert» en el qual deixava en bon lloc a «La Tradició» i als seus homes.

Als amics de fora que vulguin rebre «EL DESPERTADOR», caldrà que enviïn en segells de correu o en la forma que trobin millor l'import de la subscripció avançada, comprés gastos de franqueig, 1'25 ptes. trimestre.

Imp. de Pere Aubert, Nou de Sant Antoni 7.—Olot

EL DESPERTADOR

Redacció i Administració: Nou de Sant Antoni, 7. Olot. - No es retornen originals

No admetem anuncis ni subscripcions
:: :: que no es paguin per endavant :: ::

La redacció del «DESPERTADOR» entrenant-se, per a possibles lluites.